

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Petra Černého, Ph.D., a soudců Mgr. Ladislava Vaško a Mgr. Radima Kadlčáka ve věci

žalobkyně: **LB MINERALS, s.r.o.**, IČO: 27994929,
sídlem Tovární 431, 330 12 Horní Bříza,

proti

žalovanému: **Český báňský úřad**,
sídlem Kozí 748/4, 110 00 Praha 1,

o žalobě proti rozhodnutím žalovaného ze dne 9. 11. 2021, č. j. SBS 15617/2020/ČBÚ-21/5 a č. j. SBS 15618/2020/ČBÚ-21/5,

takto:

- I. Rozhodnutí Českého báňského úřadu ze dne 9. 11. 2021, č. j. SBS 15617/2020/ČBÚ-21/5 a č. j. SBS 15618/2020/ČBÚ-21/5, **se zrušují** a věci **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žádný z účastníků řízení **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 11. 2021, č. j. SBS 15617/2020/ČBÚ-21/5 a č. j. SBS 15618/2020/ČBÚ-21/5, kterými byla zamítnuta její odvolání a byla potvrzena usnesení Obvodního báňského úřadu pro území Ústeckého kraje (dále jen „obvodní báňský úřad“) ze dne 19. 11. 2019, č. j. SBS 39466/2019/OBÚ-04/1 a č. j. SBS 39463/2019/OBÚ-04/1. Usnesením č. j. SBS

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

39466/2019/OBÚ-04/1 obvodní báňský úřad zamítl návrh žalobkyně na stanovení dobývacího prostoru Nezabylice I na výhradním ložisku keramických nežáruvzdorných jílu Nezabylice - Všehrdu (B3262100) a usnesením č. j. SBS 39463/2019/OBÚ-04/1 zamítl návrh žalobkyně na stanovení dobývacího prostoru Nezabylice na výhradním ložisku keramických nežáruvzdorných jílu Nezabylice - Všehrdu (B3262100). Žalobkyně se současně domáhala zrušení obou prvostupňových rozhodnutí, zrušení závazného stanoviska Magistrátu města Chomutova, odboru rozvoje a investic, úseku územního plánování (dále jen „magistrát“), ze dne 10. 4. 2019, č. j. MMCH/34508/2019/ÚÚP/Gu (dále jen „nesouhlasné stanovisko“).

Žaloba

2. Žalobkyně uvedla, že obě napadená rozhodnutí jsou nesprávná a nezákonná, neboť byla vydána na podkladě nezákonného nesouhlasného stanoviska magistrátu. Nezákonnost nesouhlasného stanoviska spatřovala žalobkyně v nesprávném právním posouzení. Dle žalobkyně je nesouhlasné stanovisko rovněž nepřezkoumatelné, a to pro nedostatečné a vnitřně rozporné odůvodnění. Namítala, že závěr nesouhlasného stanoviska ohledně nepřípustnosti záměru z hlediska souladu s politikou územního rozvoje je rozporný s jeho odůvodněním, neboť je v něm uvedeno, že politika územního rozvoje záměr v dotčeném území neřeší a věci jí řešených se nedotýká.
3. Za nedostatečné považovala žalobkyně posouzení záměru se Zásadami územního rozvoje Ústeckého kraje (dále jen „zásady“), neboť se magistrát vůbec nezabýval otázkou přijatelné meze únosnosti zatížení krajiny, jež je stanovena v prioritě č. 10 zásad, avšak shledal, že záměr je s touto prioritou v rozporu. Žalobkyně podotkla, že předpokládané vlivy dobývání na okolí byly řešeny v rámci posuzování záměru podle zákona č. 100/2001 Sb., o posuzování vlivů na životní prostředí, ve znění pozdějších předpisů. Výsledkem posouzení bylo souhlasné stanovisko EIA, dle kterého je rozsah vlivů na životní prostředí a veřejné zdraví z hlediska únosnosti prostředí přijatelný a předpokládané vlivy budou lokální a nevýznamné. Připomněla, že procesu posuzování se účastnil i magistrát, který nevzněl žádné připomínky a současně vydal souhlasné závazné stanovisko se zásahem do krajinného rázu. Žalobkyně tedy měla za to, že nelze dovodit rozpor záměru s prioritou č. 10 zásad. Dále uvedla, že záměr není v rozporu ani s prioritou č. 14 zásad, přičemž bližší zdůvodnění údajného rozporu není v nesouhlasném stanovisku uvedeno. V této souvislosti sdělila, že záměr by navržen tak, aby byla co nejméně narušena organizace zemědělského půdního fondu, neboť po skončení sanace a rekultivace bude většina pozemků do zemědělského půdního fondu vrácena. Rovněž dle stanoviska EIA bude vliv na půdu po ukončení záměru a hornické činnosti málo významný. K tomuto žalobkyně odkázala na souhlasy Ministerstva životního prostředí (dále jen „ministerstvo“) ze dne 12. 4. 2019, č. j. MZP/2019/530/369, a Krajského úřadu Ústeckého kraje, odboru životního prostředí a zemědělství, ze dne 24. 7. 2019, č. j. KUUK/100972/2019/ZPZ. Konstatovala, že oba dobývací prostory leží uvnitř chráněného ložiskového území Nezabylice stanoveného rozhodnutím ministerstva a byly navrženy v souladu s předchozími souhlasy ministerstva, přičemž respektují zájmy hospodářného dobývání ucelené části výhradního ložiska Nezabylice i zájmy právnických a fyzických osob.
4. Dále žalobkyně nesouhlasila se závěrem magistrátu, že záměr není v souladu s územním plánem Nezabylice, neboť sám územní plán s tímto záměrem počítá, když koordinační výkres obsahuje zakres chráněného ložiskového území i dobývacích prostorů v jeho rámci. Rovněž v textové části je mezi plochami přípustnými pro dobývání ložisek nerostů a ploch pro jejich technické zajištění zařazeno i chráněné ložiskové území Nezabylice. Taktéž Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

nesouhlasila s posouzením magistrátu, dle kterého změna využití území stanovením dobývacích prostorů nesouvisí s daným funkčním využitím, pro které jsou předmětné pozemky územním plánem určeny, a dále že § 18 odst. 5 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „stavební zákon“), na daný záměr nelze aplikovat, neboť umožňuje v nezastavěném území v souladu s jeho charakterem umisťovat pouze stavby, zařízení a jiná opatření i pro těžbu nerostů, avšak ne změnu využití území. V této souvislosti žalobkyně poukázala na znění § 18 odst. 5 stavebního zákona, účinného v době vydání nesouhlasného stanoviska, dle kterého v nezastavěném území lze v souladu s jeho charakterem umisťovat stavby, zařízení a jiná opatření pro těžbu nerostů, a to v případech, pokud je územně plánovací dokumentace z důvodu veřejného zájmu výslovně nevylučuje. Dle žalobkyně dotčený územní plán umístění těchto staveb, zařízení a jiných opatření výslovně nevylučuje.

5. Žalobkyně namítala, že magistrát nedostatečně posoudil, zda stanovení dobývacích prostorů v lokalitě, která se podle územního plánu nachází v chráněném ložiskovém území, nenaplnuje požadavky § 18 odst. 5 stavebního zákona a neumožňuje v souladu s charakterem tohoto území umístění opatření i při zdánlivém rozporu s územním plánem. Podotkla, že zákon blíže nespécifikuje, co se rozumí charakterem nezastavěného území. K tomuto dále odkázala na stanovisko EIA a na souhlasné závazné stanovisko magistrátu se zásahem do krajinného rázu. Připomněla, že i nedaleký přírodní krajinný prvek „deprese u Topolu“ vznikl v důsledku předchozí těžební činnosti a svým charakterem se blíží uvažovaným mokřinám, které mají vzniknout po sanaci a rekultivaci dobývacích prostorů.
6. Rozpor závazné části nesouhlasného stanoviska magistrátu s jeho odůvodněním spatřovala žalobkyně rovněž ve skutečnosti, že v závazné části je uvedeno, že záměr je nepřipustný i z hlediska uplatňování cílů a úkolů územního plánování. V rámci jeho odůvodnění však magistrát zároveň uvedl, že není kompetentní k posouzení záměru z hlediska uplatňovaných cílů uvedených v § 18 odst. 1 a 2 stavebního zákona s tím, že je nutná změna územního plánu a její posouzení autorizovanými osobami. V této souvislosti žalobkyně podotkla, že z hlediska posuzování koordinace veřejného zájmu se v předmětném případě nejedná o posuzování veřejného a soukromého zájmu, ale o posuzování různých veřejných zájmů, jelikož nežáruvzdorné keramické jíly jsou tzv. vyhrazeným nerostem, jehož veškerá ložiska náleží státu, a jeho následnou těžbu je tedy nutno považovat za veřejný zájem. Posouzením záměru z hlediska veřejného zájmu na ochraně a využití nerostného bohatství se však magistrát vůbec nezabýval a při posuzování vlivů záměru na životní prostředí nevzal v úvahu stanovisko EIA, které mu již bylo známo.
7. Žalobkyně dále namítala, že nesouhlasné stanovisko magistrátu je nepřezkoumatelné, neboť neobsahuje náležitosti stanovené pro odůvodnění rozhodnutí. Dle žalobkyně je nesouhlasné stanovisko rovněž nezákonné, jelikož obsahuje nesprávné právní posouzení, v důsledku čehož je věcně nesprávné. Vzhledem k tomu, že obě napadená rozhodnutí i obě rozhodnutí obvodního báňského úřadu byla vydána na podkladě nesouhlasného stanoviska, jsou i tato rozhodnutí nesprávná a nezákonná. Žalobkyně proto navrhla, aby soud rovněž zrušil nesouhlasné stanovisko i potvrzující stanoviska Krajského úřadu Ústeckého kraje ze dne 1. 7. 2021, č. j. KUUK/099606/2020, a ze dne 24. 8. 2021 č. j. KUUK/145086/2020. V potvrzujících stanoviscích krajský úřad konstatoval, že v prostoru záměru není vymezena plocha pro těžbu nerostů a ani vymezené funkční využití ploch neobsahuje jako přípustné či podmíněně přípustné využití pro těžbu nerostů, a proto dospěl k závěru, že záměr není v souladu s územním plánem. S tímto žalobkyně nesouhlasila, neboť samotný územní plán se záměrem počítá, jelikož zákres hranic dobývacího prostoru již obsahuje a v textové části

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

mezi plochy přípustné pro dobývání ložisek nerostů řadí i chráněné ložiskové území Nezabylice.

Vyjádření žalovaného k žalobě

8. Žalovaný k výzvě soudu předložil správní spis a písemné vyjádření k žalobě, v němž navrhl její zamítnutí pro nedůvodnost. Odkázal na odůvodnění napadených rozhodnutí a konstatoval, že v průběhu řízení bylo postupováno v souladu se zákonem. Uvedl, že žaloba nenapadá samotná rozhodnutí, ale především směřuje proti závazným stanoviskům, která byla podkladem pro vydání napadených rozhodnutí. V rámci obou odvolacích řízení bylo nesouhlasné stanovisko potvrzeno nadřízeným správním orgánem (Krajským úřadem Ústeckého kraje). Žalovaný dále uvedl, že on i obvodní báňský úřad použili závazná stanoviska jako podklad pro svá rozhodnutí, přičemž orgánům státní báňské správy nepřísluší posuzovat zákonnost, přezkoumatelnost a věcnou správnost závazných stanovisek dotčených odborných orgánů a jejich obsahem jsou při svém rozhodování vázány. Podotkl, že podle § 149 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), je závazné stanovisko úkonem učiněným správním orgánem na základě zákona, který není samostatným rozhodnutím ve správním řízení a jeho obsah je závazný pro výrokovou část rozhodnutí správního orgánu. Ke vztahu dobývacích prostorů k územním plánům poukázal na § 15 až 19 zákona č. 44/1988 Sb., o ochraně a využití nerostného bohatství, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „horní zákon“), a uvedl, že je povinností hranice chráněného ložiskového území vyznačit v územně plánovací dokumentaci. Dle názoru žalovaného lze dobývací prostor stanovit i na území, kde není ve smyslu vyhlášky č. 501/2006 Sb. uvedena těžba jako přípustný či podmíněně přípustný způsob využití území, neboť základem pro posouzení prostoru, kde má být dobývací prostor stanoven, je zejména již předchozí vymezení chráněného ložiskového území. Negativní závazné stanovisko magistrátu však tuto skutečnost nezohledňuje. Žalovaný konstatoval, že vzhledem ke skutečnosti, že v průběhu řízení o žádosti byla vydána závazná stanoviska, která znemožňují žádosti vyhovět, nemohl obvodní báňský úřad rozhodnout jinak než žádosti žalobkyně zamítnout a žalovaný musel následně potvrdit tato zamítavá rozhodnutí. Navrhl, aby soud v případě vyhovění žalobě upustil od uložení povinnosti zaplacení nákladů řízení žalobkyni.

Repliky žalobkyně

9. Žalobkyně na vyjádření žalovaného reagovala replikou, ve které souhlasila s názorem žalovaného, že dobývací prostor lze stanovit i na území, kde není uvedena těžba jako přípustný či podmíněně přípustný způsob využití území. Dále odkázala na vyjádření obsažené v žalobě a uvedla, že pokud soud žalobě vyhoví a rozhodne bez nařízení jednání, souhlasí s návrhem žalovaného na upuštění od uložení povinnosti zaplacení nákladů řízení.

Posouzení věci soudem

10. Napadené rozhodnutí žalovaného soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 větě druhé a třetí a v § 75 odst. 2 větě první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobkyně uplatnila v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobkyně je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlídnout toliko k vadám Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s.

11. Na tomto místě soud předesílá, že po přezkoumání skutkového a právního stavu a po prostudování obsahu předloženého správního spisu dospěl k závěru, že je podaná žaloba důvodná.
12. Podle § 68 odst. 3 věty první správního řádu se v odůvodnění uvedou důvody výroku nebo výroků rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí.
13. Podle konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu platí, že „[z] odůvodnění rozhodnutí správního orgánu musí být seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti předestírané účastníkem za nerozhodné, nesprávné nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl, jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů a jaké úvahy jej vedly k uložení sankce v konkrétní výši“ (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 6. 2010, č. j. 9 As 66/2009-46, ze dne 4. 2. 2010, č. j. 7 Afs 1/2010-53, nebo ze dne 23. 7. 2009, č. j. 9 As 71/2008-109). Současně soud zdůrazňuje, že nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů musí být vykládána ve svém skutečném smyslu, tj. jako nemožnost přezkoumat určité rozhodnutí pro nemožnost zjistit v něm jeho obsah nebo důvody, pro které bylo vydáno (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2008, č. j. 7 Afs 212/2006-74, publ. pod č. 1566/2008 Sb. NSS). Není přípustné institut nepřezkoumatelnosti libovolně rozšiřovat a vztáhnout jej i na případy, ve kterých se správní orgán podstatou námitky účastníka řízení řádně zabývá a vysvětlí, proč nepovažuje argumentaci účastníka za správnou, byť výslovně v odůvodnění rozhodnutí nereaguje na všechny myslitelné aspekty vznesené námitky. Nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů tak má místo zejména tehdy, opomene-li správní orgán či soud na námitku účastníka zcela (tedy i implicitně) reagovat (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 1. 2013, č. j. 1 Afs 92/2012-45, či ze dne 29. 6. 2017, č. j. 2 As 337/2016-64).
14. Soud zdůrazňuje, že odvolací námitky žalobkyně směřovaly výlučně proti obsahu negativního závazného stanoviska magistrátu ze dne 10. 4. 2019, č. j. MMCH/34508/2019/ÚÚP/Gu. Pokud tedy byl zpochybněn obsah závazného stanoviska, které bylo podkladem usnesení obvodního báňského úřadu, odvolací správní orgán (žalovaný) musí postupovat podle § 149 odst. 7 správního řádu, podle něhož jestliže odvolání směřuje proti obsahu závazného stanoviska, vyžádá odvolací správní orgán potvrzení nebo změnu závazného stanoviska od správního orgánu nadřízeného správnímu orgánu příslušnému k vydání závazného stanoviska.
15. Úkon, kterým nadřízený orgán dotčeného orgánu tímto postupem v rámci odvolacího řízení potvrdí nebo změní závazné stanovisko dotčeného orgánu, je z hlediska obsahu i formy opět závazným stanoviskem (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2015, č. j. 4 As 241/2014-30, publ. pod č. 3214/2015 Sb. NSS).
16. Nadřízený dotčený orgán státní správy je primárně povolán k věcnému vypořádání odvolacích námitek směřujících proti závaznému stanovisku. Odvolacímu správnímu orgánu pak v zásadě postačí pro účely procesního vypořádání takových odvolacích námitek v rozhodnutí o odvolání odkázat na závěry potvrzujícího (případně měnícího) závazného stanoviska. Je tedy třeba, aby revizní závazné stanovisko podle § 149 odst. 7 správního řádu Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

obsahovalo vyličení odvolacích námitek vztahujících se k revidovanému závaznému stanovisku, dále též hodnocení důvodnosti těchto námitek a konečně i předestření úvah, které nadřízený dotčený orgán k takovému hodnocení důvodnosti vedly. Neobsahuje-li revizní stanovisko takové náležitosti, lze konstatovat, že je nezákonné (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 3. 2017, č. j. 2 As 230/2016-65).

17. Z rozsudku rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 8. 2011, č. j. 2 As 75/2009-113, publ. pod č. 2423/2011 Sb. NSS, vyplývá, že závazné stanovisko není samostatně přezkoumatelným rozhodnutím ve smyslu § 65 s. ř. s. Vzhledem k tomu, že je však závazným podkladem konečného rozhodnutí, je soudní ochrana před jeho zprostředkovanými dopady (účinky) umožněna v rámci přezkumu konečného rozhodnutí ve smyslu § 75 odst. 2 s. ř. s.
18. Odůvodnění závazného stanoviska dle § 149 správního řádu by mělo alespoň v základních parametrech odpovídat požadavkům na odůvodnění meritorního rozhodnutí dle § 68 odst. 3 téhož zákona (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 10. 2009, č. j. 9 As 21/2009-150). Musí z něj tedy být zřejmé, jaké skutkové okolnosti dotčený orgán posuzoval a z jakých úvah vycházel při svém odborném hodnocení. Odborné posouzení musí být srozumitelné a dostatečně odůvodněné, jinými slovy musí naplňovat kritéria přezkoumatelnosti (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 1. 2019, č. j. 1 As 375/2018-26). Na soudu pak je, aby přezkoumal, zda závazná stanoviska tvořící podklad napadeného rozhodnutí, uvedená kritéria splňují. Pokud dospěje k závěru, že tomu tak je, tedy že nadřízený dotčený orgán dostatečně a přesvědčivě odůvodnil své závěry a vyšel přitom z konkrétních skutkových okolností daného případu, může převzít jeho odborné věcné závěry do odůvodnění svého rozsudku.
19. Pokud jde o rozsah odůvodnění rozhodnutí žalovaného, je třeba zdůraznit, že úkolem odvolacího orgánu je posoudit, zda (revizní) závazné stanovisko reaguje na všechny odvolací námity. Pokud tomu tak není, je namístě, aby v součinnosti se správním orgánem nadřízeným správnímu orgánu příslušnému k vydání závazného stanoviska, zajistil doplnění revizního závazného stanoviska tak, aby mohl přezkoumatelně reagovat na všechny odvolací námity, k jejichž zodpovězení jsou z hlediska věcné působnosti příslušné právě dotčené orgány.
20. Je-li závazné stanovisko potvrzeno závazným stanoviskem nadřízeného orgánu, obvykle postačí ty odvolací námity, pro něž bylo další závazné stanovisko vyžádáno, vypořádat v rámci rozhodnutí o odvolání odkazem na (v nynější věci potvrzující) závazné stanovisko, doplněné citací příslušné jeho části (srov. již dříve odkazovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 2 As 230/2016-65, či ze dne 18. 9. 2020, č. j. 5 As 24/2020-42).
21. V posuzované věci žalovaný v části III. odůvodnění rozhodnutí č. j. SBS 15617/2020/ČBÚ-21/5 toliko uvedl, že „ČBÚ na základě svého vyžádání čj. SBS 15617/2020/ČBÚ-21/1 ze dne 15. 5. 2020 dle § 149 odst. 5 správního řádu obdržel dne 9. 7. 2021 od KÚÚK nesouhlasné závazné stanovisko. Orgánům státní báňské správy nepřísluší z odborného hlediska hodnotit závazná stanoviska vydaná na základě § 149 správního řádu; jejich obsah je dle § 149 odst. 1 závazný pro výrokovou část rozhodnutí.
22. ČBÚ konstatuje, že OBÚ Most při svém rozhodování nepochybil; postupoval správně, neboť v rámci řízení vyvstala překážka, která bránila správnímu orgánu dále v řízení pokračovat, jak výslovně předpokládá § 149 odst. 6 správního řádu, cit.: Jestliže bylo v průběhu řízení o žádosti vydáno závazné stanovisko, které znemožňuje žádosti vyhovět, neprovádí správní orgán další dokazování a žádost zamítne.‘ Vydané rozhodnutí čj. SBS 39463/2019/OBÚ-04/1 ze dne 19.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

11. 2019 proto nebylo vydáno v rozporu s právními předpisy. OBÚ Most v řízení postupoval dle příslušných zákonů a ostatních právních předpisů a v souladu se správním řádem.

23. Na základě všech výše uvedených skutečností ČBÚ rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku tohoto rozhodnutí. "Totožné odůvodnění (s výjimkou č. j. rozhodnutí obvodního báňského úřadu a žádosti o revizní závazné stanovisko) je obsažené i v druhém napadeném rozhodnutí žalovaného č. j. SBS 15618/2020/ČBÚ-21/5.
24. Soud poukazuje na to, že žalobkyně v odvoláních uvedla tři obsahově bohaté okruhy odvolacích námitek, kterými zpochybňovala přezkoumatelnost a věcnou správnost závazných stanovisek magistrátu. První okruh odvolacích námitek spočíval v tom, že pokud magistrát konstatoval, že návrh na stanovení dobývacího prostoru není v souladu se Zásadami územního rozvoje Ústeckého kraje ve znění 1. aktualizace a 3. aktualizace, není tento jeho závěr přezkoumatelným způsobem odůvodněn a není správný. Druhý okruh odvolacích námitek spočíval v tom, že návrh na stanovení dobývacího prostoru dle závěru magistrátu není v souladu s platným územním plánem. Ve třetím okruhu odvolacích námitek žalobkyně namítala, že se magistrát měl při posuzování návrhu na stanovení dobývacího prostoru zabývat poměřováním různých veřejných zájmů a s ohledem na § 15 odst. 1 horního zákona měl návrh na stanovení dobývacího prostoru posoudit rovněž z hlediska veřejného zájmu na ochraně a využití nerostného bohatství. Tímto posouzením se však magistrát dle žalobkyně vůbec nezabýval. Dále v tomto okruhu namítala, že odůvodnění nepřipustnosti návrhu na stanovení dobývacího prostoru je z hlediska uplatňování cílů a úkolů územního plánování rozporné a nedostatečné.
25. Výše uvedenými okruhy odvolacích námitek žalobkyně se tedy žalovaný v napadených rozhodnutích nijak nezabýval a v obou napadených rozhodnutích pouze konstatoval, že Krajský úřad Ústeckého kraje vydal nesouhlasné závazné stanovisko, a proto odvolání žalobkyně zamítl.
26. Soud si je s ohledem na znění § 149 odst. 6 správního řádu, podle kterého platí, že jestliže bylo v průběhu řízení o žádosti vydáno závazné stanovisko, které znemožňuje žádosti vyhovět, neprovádí správní orgán další dokazování a žádost zamítne, vědom toho, že pokud jde o výroky napadeného rozhodnutí, byl žalovaný vázán obsahem revizního závazného stanoviska. Avšak bylo na něm, aby argumenty z tohoto stanoviska zapracoval do odůvodnění svého rozhodnutí takovým způsobem, aby bylo přímo z napadeného rozhodnutí zřejmé, z jakých důvodů nebylo možné požadovaným návrhům na stanovení dobývacích prostor Nezabylice a Nezabylice I. vyhovět. Přitom podle judikatury Nejvyššího správního soudu lze za takové vypořádání odvolacích námitek považovat pouhou reprodukci jejich vypořádání v potvrzujícím závazném stanovisku (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 9. 2020, č. j. 5 As 24/2020-42). Žalovaný však ani těmito benevolentním požadavkům na přezkoumatelnost odvolacího rozhodnutí podmíněného závazným stanoviskem nedostál. Z odůvodnění napadených rozhodnutí proto není patrné, jak se žalovaný v odůvodnění vypořádal se žalobkyní uplatněnými odvolacími námitkami. V rozhodnutí není přezkoumatelným způsobem uvedeno, z jakých konkrétních důvodů žalovaný odvolacím námitkám žalobkyně nepřisvědčil, jakými úvahami byl ve svém rozhodování veden a které důvody, které mohl převzít z revizního závazného stanoviska krajského úřadu, jej vedly k vyslovení závěrů obsažených ve výsledném rozhodnutí. Žalovaný vůbec nereagoval na argumentaci předestřenou žalobkyní v tom směru, zda krajský úřad v revizním závazném stanovisku dostatečně a přesvědčivě odůvodnil své závěry a vyšel přitom z konkrétních skutkových okolností daného případu tak, aby mohl jeho odborné závěry převzít do odůvodnění napadených rozhodnutí.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

27. Soud tak shrnuje, že shledal napadená rozhodnutí nepřezkoumatelnými pro nedostatek důvodů dle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Soud dodává, že žalobkyně namítala, že závazné stanovisko magistrátu a potvrzující závazné stanovisko krajského úřadu jsou nepřezkoumatelná, avšak neuplatnila v žalobě výslovně námitku nepřezkoumatelnosti napadených rozhodnutí žalovaného. Nicméně soud s ohledem na formulaci žalobních námitek a jakoukoli absenci úvah žalovaného v napadených rozhodnutích konstatuje, že zjištěná nepřezkoumatelnost rozhodnutí žalovaného brání přezkoumat žalobu v mezích žalobních bodů. K této vadě je tak soud povinen přihlídnout z moci úřední (srov. např. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 3. 2011, č. j. 7 Azs 79/2009-74, publ. pod č. 2288/2011 Sb. NSS).
28. S ohledem na skutečnost, že soud shledal žalobou napadené rozhodnutí nepřezkoumatelným, nezabýval se námitkami žalobkyně směřujícími proti nesouhlasnému závaznému stanovisku, jakož i potvrzujícím stanoviskům.
29. S ohledem na výše uvedené skutečnosti soud žalobou napadené rozhodnutí podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. pro vadu řízení výrokem I. tohoto rozsudku zrušil. Současně věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení dle § 78 odst. 4 s. ř. s. V něm bude dle § 78 odst. 5 s. ř. s. žalovaný vázán právním názorem vysloveným v tomto rozsudku. Soud nezrušil rozhodnutí obvodního báňského úřadu, jak navrhovala žalobkyně, neboť popsanou vadu lze odstranit v odvolacím řízení.
30. Soud pro nadbytečnost neprovedl v souladu s § 52 s. ř. s. žalobkyní navrhované dokazování, neboť veškeré listiny, které žalobkyně navrhovala jako důkaz, jsou součástí správních spisů, jimiž se v soudním řízení správním dokazování neprovádí.
31. Soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. výrokem II. tohoto rozsudku nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení. Při rozhodování o náhradě nákladů řízení totiž soud zohlednil, že žalobkyně, která měla úspěch ve věci, a měla by tak i právo na náhradu nákladů řízení, se tohoto práva výslovně vzdala v replice k vyjádření žalovaného ze dne 4. 3. 2022.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 27. září 2023

JUDr. Petr Černý, Ph.D., v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.